

Starý pán a zamknuté sny

Starý pán a zamknuté sny

V jeden tmavý daždivý deň sedel starý vysoký pán na starom kresle pri kachľovej peci vo vytapetovanej šedej miestnosti. Sedel strnulo, pôsobil unavene a pohľad mal akýsi zadumaný a prázdny. Tá miestnosť, ktorá bola jeho obývačkou, nebola kedysi taká šedivá. Tapety v nej boli farebné a krásne, no slnko z nich časom všetku farbu vytiahlo a teraz sa už nedalo zistiť, aká vlastne bola, keď sa tu pred rokmi spolu nastahovali. V miestnosti bolo ešte niekoľko kusov starožitného nábytku a v kúte... v kúte bol jeden veľký hnedý kufor. Kufor sám o sebe nebol veľmi zaujímavý, zaujímavé skôr bolo to vo vnútri kufra. Vo vnútri kufra sa totižto nachádzali sny. Starý pán ich tam kedysi dávno zamkol, pretože sny, ktoré sa nesnívajú, sú zbytočné. No zamknuté sny sa chceli dostať von. A tak zakaždým, keď si šiel starý pán ľahnúť, začali búchať o steny kufra a lomcovali ním tak húževnato, že starému pánovi nedopriali ani chvíľku pokojného spánku.

Jedného dňa si povedal starý pán: „Dost!“ Zobral kufor a odniesol ho na povalu, z ktorej už nič nebolo počuť. A starému pánovi sa konečne dobre spalo.

Uplynul dlhý čas a dom so šedými tapetami, kachľovou pecou a starožitným nábytkom si kúpila jedna rodina s malým chlapčekom. Malý chlapček bol veselý a hravý ako každé šťastné dieťa. Behal po celom dome a v jednu krásnu slnečnú nedeľu vybehol malý chlapček na povalu. Našiel tam veľký hnedý kufor starého pána. Malý chlapček otvoril kufor a všetky sny sa rozleteli po celom dome. Konečne boli po toľkých rokoch slobodné. A pretože rodina s malým chlapčekom vedela sny snívať veľmi dobre, sny zostali s nimi bývať v dome a nechali sa snívať až dokonca...